

**ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΩΝ ΜΜΕ**

10 Μαρτίου 2010, Γραφεία ΣΕΒ

Μια χώρα – μέλος της ΟΝΕ κατάντησε να έχει σήμερα μόνο δύο επιλογές: ύφεση ή χρεοκοπία. Με την ενοχή των ολίγων και την συνενοχή των πολλών, το πελαταιακό Κράτος, η συντεχνιακή δημοκρατία, η αεριτζιδική ανάπτυξη, η παρασιτική νοοτροπία της Μεταπολίτευσης, έφεραν τον τόπο στο κατώφλι της χρεοκοπίας. Ανάμεσα στη χρεοκοπία και την ύφεση, ανάμεσα στον γκρεμό και το ρέμα, δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να πέσουμε στο ρέμα για να αποφύγουμε τον γκρεμό.

Τα πρόσφατα μέτρα της κυβέρνησης, παρότι οδυνηρά και άδικα για όλους όσοι τα υφίστανται, ήταν ωστόσο αναπόφευκτα μετά από τόσες δεκαετίες ολιγωρίας και ατολμίας. Ήταν αναγκαία ως ξεκίνημα για την ανόρθωση του τόπου.

Οι αντιδράσεις, όμως, που πυροδότησαν –σε πολιτικό, εσωκομματικό και συντεχνιακό επίπεδο– δείχνουν ότι ακόμη δεν θέλουμε να συνειδητοποιήσουμε τη σκληρή πραγματικότητα. Εθελουφλούμε, σε βαθμό αυτοχειριασμού, μπροστά στο μέγεθος του αδιεξόδου και στο φάσμα μίας στάσης πληρωμών στο άμεσο μέλλον.

Εναντίον ποίων μας καλούν να διαδηλώσουμε και να απαιτήσουμε; Μήπως εναντίον του εαυτού μας τελικά; Οι κινητοποιήσεις, οι αναταραχές και οι βιαιότητες όλο αυτό τον καιρό υποκινούνται από εκείνους που πασχίζουν να συντηρήσουν για δικό τους όφελος όλες εκείνες τις παθογένειες που κατάντησαν τον λαό μας ζητιάνο στις διεθνείς αγορές.

Είναι ασφαλώς πιο βολικό να κρυβόμαστε πίσω απ' το δάχτυλό μας. Κάποιοι φροντίζουν να καλλιεργούν την ψευδαίσθηση ότι η κυβέρνηση μπορεί να παζαρέψει με τους διεθνείς δανειστές ή τους συνήθεις Ευρωπαίους χορηγούς μας – επικαλούμενη τη «λαϊκή αντίσταση» υπέρ προνομίων και επιδομάτων. Ή να βρει «κάπου» εκείνα τα λεφτά που θα δαιωνίσουν το μοντέλο της επίπλαστης ευμάρειας που απολαύσαμε. Προσφέρουν, έτσι, χείριστη υπηρεσία στον λαό και υπονομεύουν και τα τελευταία ίχνη της εθνικής αξιοπιστίας μας, με αρειμάνιο αριστερό λαϊκισμό. Κινδυνεύουμε να εμφανιστούμε ως ένας λαός που δεν εννοεί να αλλάξει αφού αρνείται να πει το πικρό φάρμακο της σωτηρίας του, ενώ, στην πλειοψηφία της, η κοινή γνώμη στηρίζει την προσπάθεια ανασυγκρότησης της οικονομίας μας.

Τα προβλήματά μας, πάντως, δεν απεργούν, ούτε οι δανειστές μας σκιάζονται από τις συντεχνιακές κινητοποιήσεις. Το αντίθετο. Οι αγορές βλέπουν στην κοινωνική αναταραχή έναν πρόσθετο λόγο να κρατήσουν ψηλά τα επιτόκια. Και είναι αγορές άτεγκτες, και ανεξέλεγκτες. Αλλά από αυτές αντλεί κάθε μήνα το Κράτος τα χρήματα που δεν έχει για να πληρώνει μισθούς και συντάξεις. Και από αυτές δεν πρέπει να περιμένουμε καμία εύνοια, καμία ανοχή. Στην πραγματικότητα, σε κανέναν δεν περισσεύει τσάι και συμπάθεια για την Ελλάδα, σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Μόνο εμείς μπορούμε να μας σώσουμε!

Το στοίχημα της αλλαγής δεν εξαντλείται, πάντως, στα μέτρα εισπρακτικού χαρακτήρα. Τα δύσκολα είναι μπροστά μας. Η κυβέρνηση έκανε τα πρώτα σημαντικά βήματα ανάγκης.

Καλείται τώρα να τολμήσει τις αναγκαίες αλλαγές προοπτικής με δύο άξονες:

- Τη δραστική συρρίκνωση και αναδόμηση του Μεταπολιτευτικού Κράτους, με προτεραιότητα στις ΔΕΚΟ και στους εκατοντάδες άχρηστους οργανισμούς, επιτροπές, νομικά πρόσωπα ιδιωτικού και δημοσίου δικαίου, που λυμαίνονται το κρατικό χρήμα και σπαταλούν τους φόρους των πολιτών. Μόνο το έλλειμμα του ΟΣΕ ισοδυναμεί περίπου με το ποσό που θα αποφέρει η μείωση των επιδομάτων στο Δημόσιο.
- Την άμεση προώθηση των δομικών μέτρων για την ανάπτυξη που περιέχονται και στο Πρόγραμμα Σταθερότητας –με απόλυτη προτεραιότητα στο άνοιγμα των αγορών (κυρίως μεταφορών και ενέργειας), την απελευθέρωση όλων των κλειστών επαγγελματιών και τη δραστική περικοπή της γραφειοκρατίας.

Η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί προς την κατεύθυνση αυτή, αλλά δεν έχει περάσει από τα λόγια στα έργα. Οι ελπιδοφόρες εξαγγελίες για θεσμικές αλλαγές που θα επιφέρουν διαφάνεια, αξιοκρατία και περιορισμό της διαφθοράς και της σπατάλης, είναι επείγον να αποτελέσουν πλέον το επίκεντρο της δράσης της. Εκεί θα κριθεί η αποφασιστικότητα και αποτελεσματικότητα της κυβέρνησης –όπως θα κριθεί η ωριμότητα και η ευθύνη του συνόλου των πολιτικών δυνάμεων και των φορέων του τόπου.

Μπορούμε να κάνουμε, όμως, τη δύσκολη πορεία της ανασυγκρότησης πιο βατή αν υλοποιηθούν οι εξαγγελίες για την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και των επενδύσεων του ιδιωτικού τομέα –που καθυστερούν τραγικά. Το νομοσχέδιο για τον αναπτυξιακό νόμο βρίσκεται ακόμα στα συρτάρια του αρμόδιου υπουργείου. Είναι 4.000 τα επενδυτικά σχέδια που έχουν αξιολογηθεί και δεν εισπράττουν επιδότηση ώστε να αναζωογονήσουν την αγορά. Είναι 3.000 οι επενδυτικές προτάσεις που λιμνάζουν στις υπηρεσίες του υπουργείου Ανάπτυξης. Τέσσερα χρόνια μετά την εξαγγελία τους δεν ξεπερνούν τα δάκτυλα των δύο χεριών τα ΣΔΙΤ που υλοποιούνται –και αυτά μικρά σε μέγεθος και σε αρχική φάση μάλιστα.

Αν δεν περάσουμε σε επιθετική πολιτική κατά του χρέους και της ανεργίας μέσω της ανταγωνιστικής και εξωστρεφούς ανάπτυξης, αν δεν συρρικνώσουμε δραματικά το υπερτροφικό Κράτος της Μεταπολίτευσης ώστε να αφήσουμε το πεδίο ελεύθερο στις σύγχρονες και δημιουργικές δυνάμεις της πραγματικής οικονομίας, και την ύφεση θα υποστούμε και τη χρεοκοπία δεν θα αποφύγουμε.

Η υπέρβαση της κρίσης θα είναι μακρά και επώδυνη. Θα δοκιμάσει ότι έχει απομείνει από τη θέλησή μας, τις αξίες μας, τις αντοχές μας. Θα την ξεπεράσουμε μόνο αν κοιπαχτούμε επιτέλους στον καθρέφτη. Αν πάψουμε να αναζητούμε τον εχθρό στους άλλους –και δούμε καθαρά ότι εμείς ευθυνόμαστε για τη σημερινή κατάσταση του τόπου. Δική μας ευθύνη είναι να την αντιστρέψουμε.

Η κοινωνία μας καλείται να συνειδητοποιήσει ότι τα πράγματα ούτε πρέπει ούτε μπορούν να γίνουν ξανά όπως πριν. Το μοντέλο της κρατικοδίαιτης και επιδοτούμενης ανάπτυξης έχει οριστικά τελευτήσει. Το Κράτος δεν είναι και δεν θα είναι πλέον σε θέση να μοιράζει διορισμούς και χαριστικά επιδόματα, αργομισθίες, πρόωρες συντάξεις και πλασματικές υπερωρίες, να θρέφει στρατιές ημετέρων. Η

Ελλάδα που έμαθε να ζει μέσα από το Κράτος και δια του Κράτους ανήκει στο παρελθόν.

Ήταν αναπόφευκτο να υποστούμε τις οδυνηρές συνέπειες.
Δικαιούμαστε όμως ακόμη να ελπίζουμε.

Γιατί υπάρχει μία Ελλάδα που δεν χωρά στα κρατικά επιδόματα και στα κομματικά ρουσφέτια, μια Ελλάδα που μοχθεί, δημιουργεί, παράγει με την αξία της. Σε αυτήν ανήκει το μέλλον. Γιατί είναι η μόνη που δίνει προοπτική.

Γι' αυτό και η πραγματική διέξοδος από την κρίση θα έρθει όταν περάσουμε ως κοινωνία από την αντιεπιχειρηματική μνησικακία στην ανάδειξη της δημιουργικότητας και την ενίσχυση της πρωτοβουλίας, από την δαιμονοποίηση της επιχειρηματικότητας στη δημιουργία συνθηκών ελεύθερης δράσης με σταθερούς κανόνες, από την εξίσωση προς τα κάτω στην ανάδειξη της αριστείας. Όταν οι νέες γενιές θα πάψουν να προσβλέπουν στη δημοσιοϋπαλληλική μονιμότητα ή την κομματική αργομισθία και θα διεκδικούν το μέλλον τους βασιζόμενες στις δικές τους ικανότητες. Αυτό είναι τελικά το ζητούμενο: να πιστέψουμε στους εαυτούς μας –να ξαναβρούμε αυτήν τη νοοτροπία δημιουργίας, αυτήν την κουλτούρα εργασίας.